

Sina

JW

February 27, 2013

Ma kohtan sind alati siis, kui ma seda kõige vähem oodata oskan.

Istusin ühes järjekordses mõttetuses lennujaamas. Olin just jätkulennust maha jäänud ja mind suunati järgmisele, mis pidi väljuma alles kaheksa tunni pärast. Poode mööda kolamine sisustab heal juhul tunnikese, aga kui sa oled enne ka mõnes lennujaamas uimerdanud, tead sa nende poekeste kaubavalikut juba peast ning lisaks peab neist millegi suurema ostmiseks oma raha peale ikka väga vihane olema. Keeraks toolide peale magama, aga metallist käetoed istmete vahel teevad selle võimatuks. Kes on see idioot, kes lennujaamadele istmeid disainib? Kindlasti reisib ta ise kompanii erilennukiga ega ole kunagi pidanud ooteruumis veetma üle viieteist minuti.

Nii ma siis kügelesin seal inimtühjas väravas ja üritasin tukkuda, kui järsku tajusin sind enda kõrval istumas. Ma ei kuulnud, kui sa tulid. Mu silmad olid suletud. Ja ometi teadsin ma, et see oled sina ja et sa oled seal. Toetasin pea sinu õlale ning tundsin, kuidas su sõrmed mu juukseid sasisid.

Järgmine, mida ma mäletan, oli lennujaamanäitsiku hääl, kes minu lennu pardalemineku välja kuulutas.

Või siis tookord, kui ma metsa ära eksisin. Iseenesest rumal lugu, olin vanatädi juures maal külas ja korraga tuli tahtmine natuke mööda lapsevõlveradu kolada. Ma tundsin ju selles metsas iga viimast kui kändu ja käänakut, poisikesepõlves ei tulnud mulle pähegi, et ma seal ära võiks eksida. Ja suurest peast siis nüüd niimoodi. Aga ühel hetkel ei tulnud need puud ja põõsaid enam tuttavad ette. Olid nad siis vahepealsete aastatega sinna kasvanud või viisid täismehe jalad mind kaugemale kui lapse omad -- mine võta kinni. Seal ma olin ega teadnud, kuhu minna. Telefoni aku suri muidugi sobival hetkel ja päike loojus enne, kui ma tema järgi suunda taipasin vaadata. Ei, ma ei kartnud, niipalju oma see mets ikka oli. Aga külmaks kiskus küll ja marjadest polnud lihaga harjunud kerele kauaks toitu. Üritasin

küll mingit sihti pidada, kuid sattusin üha sügavamale padrikusse. Augustiöö kiskus juba pimedaks ning puudevõrad neelasid viimsegi tähevalguse.

Ja siis korraga võtsid sa mul käest kinni. See sündis nii äkki, et ma isegi ei ehmatanud. Tagantjärele mõeldes sain aru, et tegelikult ma ootasin seda. Miski mus tundis su lähedust juba ette. Või täpsemalt tajus seda kogu aeg. Justkui me polekski kunagi teineteisest lahku läinud. Sa kõndisid minu kõrval, soojad sõrmed mu peos. Ma ei tea, kas me läksime kõige otsemat teed või keerutasid sa mind meelega pimedas metsas ringi. Praegu suudan ma meenutada ainult okste praksumist jalgade all ja sinu hingeõhu värsket lõhna, kui sa oma huuled üle mu kõrvade libistasid. Nii seisin ma seal, lummatud sinu lähedusest ja öise metsa häältest, kui korraga taipasin, et vaikselt hakkab taas valgemaks minema.

Ja et sa oled kadunud ilma hüvasti jätmata.

Ma harjusin juba mõttega, et ei näegi sind kunagi silmast silma -- ja siis see juhtus. Eelmisel sügisel, ühel neist ilusatest laupäevadest, kui nädalase vihmaperioodi vahele üks päikeseline päev ära eksib. Otsisin pudeli veini, võtsin oma kitarrri kaenlasse ja läksin sadamasse kai peale istuma. Kui teil tuleb kunagi tahtmine minna ära kaugele, eemale kõigest ja kõigist, aga samas ei viitsi eriti kuhugi rännata, siis proovige seda trikki. Keerate selja nii inimestele kui nende mõttetule sagimisele ja vaatate silmapiirini laiuvat vett. Kitarr ja vein sinna juurde ning ongi olemas täiesti oma maailm, kuhu pääsevad ainult need, keda te ise sinna sisse tahate lasta.

Nii ma seal siis istusin ja laulsin omaette, kui korraga popsutas minu kõrvale mootorpaat, sees seltskond, kes samuti ilusa ilmaga nädalavahetust veetma oli tulnud. Mõtlesin hetke, kas ma tahan neid oma maailma, ja tundsin, et tegelikult pole mul selle vastu midagi. Kui inimeste hinges on vabadust merele minemiseks, siis on nad seda väärt, et nendega sügavamalt sõprust sõlmida. Ja enne kui arugi sain, istusin paadis ning üürgasin täiest kõrist meremeestelaule.

Ma ei jäänud tol päeval sugugi viimaseks, kes tollesse paati tee leidis. Me peatusime siin-seal kaide juures, et samasuguseid ilmahulguseid peale võtta ning kaldaäärsetes poodides külmarohuvarusid täiendada.

Küllap sa mõnes neist peatustest paati tulidki. Tagantjärele ei suutnud ma meenutada, millises täpselt või kas üldse, nii tegevuses olin ma kitarrimängu ja Dionysose kummardamisega. Aga muud moodi ei ole võimalik seletada seda, et siis, kui mu mõistus öösel veidikeseks ajaks selgines, leidsin end sinu embuses. Su täidlased rinnad liibusid mu vastu ja sinu sõrmed sasisid mu juukseid täpselt sama moodi nagu

tookord lennujaamas. Selle järgi ma su lõpuks ära tundsingi.

Mul pole aimugi, kui kaua me koos veetsime või mis täpselt juhtus, sest kirk, veiniuim ja väsimus kustutasid mu meele sama ootamatult kui see virgunud oli.

Hommikupäike leidis mu voodist taaskord üksinda.

Ma ei tea, kas või kuna ma sind veel kohtan. Võibolla jalutad sa mulle tänaval iga päev vastu, aga ma lihtsalt ei tunne sind ära, sest sa ei suru oma sõrmi mulle pihku ega silita mu pead. Võibolla ei tunne ka sina mind päevavalguse käes, minu tavalise kiirustamise keskel. Sellepärast võtsingi ma ette selle jutu kirjutamise. Võibolla satub ta sulle kunagi näppu ning sa loed teda. Ja saad teada, et ma igatsen sind.

Meeletult.